

Xulio Ricardo Trigo , Serra d'Or, num. 586, octubre 2008.

Josep Porcar, Els estius, València, Brosquil Edicions, 2008, 80 pàgs.

D'agonia permanentment festiva qualifica Josep Porcar en l'epíleg d'aquest llibre l'edició de poesia. Es fa necessari fer una mica d'història de la seva trajectòria per entendre'l. L'autor comença ben aviat a publicar a través dels premis, però la seva primera fita important és el Senyoriu d'Ausiàs March, el 1995, amb *Crònica de l'ocupant*. Tres anys més tard assoleix el Vicent Andrés Estellés dels premis Octubre amb *La culpa*, un llibre celebrat per la crítica. Després d'això, només alguns poemes esparsos per antologies.

Fa l'efecte que Porcar va voler fer-se un camí fora dels premis. Un fet que suposa gairebé un suïcidi al País Valencià on, amb excepcions honroses -si més no com a Catalunya- és tot un desafiament publicar sense guardó editorial o institucional. Però l'autor fa temps que va emprendre una altra aventura que l'ha portat a èxits remarcables: el seu bloc literari *Salm* va ser un dels primers que mereixien una visita atenta, i fa molt poc ha obert el *Blocs de lletres*, el primer hiperbloc català de literatura a la Xarxa. No és d'estranyar, doncs, que aquest llibre que avui comentem, *Els estius*, hagi tingut una primera edició d'autor a Internet, emparat per una llicència *Creative Commons*.

Porcar no diu en cap moment que Internet sigui el camí o el destí de la poesia, però l'apunta com una de les opcions que tenim a l'abast a l'inici del segle XXI. És una opció vàlida o no? Potser és massa aviat encara per emetre un judici i ens estimem més deixar-hi constància i comentar el llibre, que finalment ha vist la llum en una edició de les de tota la vida.

Deu anys després del seu darrer recull, Porcar ens proposa a *Els estius* un d'aquests llibres que ens fan l'efecte d'estar llargament meditats. Quatre parts i trenta-vuit poemes el componen. Hi ha poemes arrelats a la terra, homenatges literaris o d'amistat, i hi ha peces que neguen els llimbs habituals de la poesia per tocar l'actualitat amb alè crític. Alguns són jocs, d'altres tenen la voluntat del poema llarg que s'emmiralla als clàssics.

En aquest sentit, a través de les citacions es pot fer un recorregut per les passions del poeta. Els versos aliens són de poetes propers, gairebé referències obligades de la llengua pròpia -Estellés, Piera, Bartra, Espriu-, però no manquen els d'autors en altres llengües que parlen d'un camí personal ben significatiu per la millor poesia contemporània: Kavafis, Shiraishi, Montale. Tots ells ajuden Porcar a configurar un univers propi que arriba a tenir moments d'estranya intensitat -"Contravent", "Clepsidra" o "Temporal"-, sense poder oblidar les seves dinou "Postals de platja", breus, exquisits i subtilíssims apunts a vora mar que traspuen una visió humanista amb vessant crítica.

S'ha de dir que els seus poemes s'allunyen d'aquesta sensació de poesia plana que donen alguns darrers reculls. Els versos tenen sovint voluntat d'anar cap a construccions més complexes; l'estructura del poema, però també del llibre sencer ha estat meditada i arrossega un intens treball arquitectònic no gaire habitual. Tot això es veu acompanyat d'una riquesa tècnica que es manifesta, sobretot, en la perícia a l'hora de fer servir un recurs difícil, com és l'encavalcament.

Salms

«Un recull fresc i ple d'intensitat»

Els estius és, al capdavant, un recull fresc i ple d'intensitat de Josep Porcar, a qui li hauríem de dir que no trigui deu anys més a publicar un nou llibre.